

Dictamen en relació amb la consulta d'un Ajuntament sobre la possibilitat d'instal·lar càmeres a la comissaria de la policia municipal

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades una consulta d'un Ajuntament sobre la instal·lació de càmeres a la comissaria de la policia municipal, amb finalitats de seguretat i també per controlar les funcions laborals del personal policial.

En data 13 de maig de 2019 l'Ajuntament amplia la consulta formulada i sol·licita dictamen respecte *“la proposta d'instal·lació de càmeres que graven únicament imatges amb finalitat de control laboral; com s'hauria de fer el visionat de les càmeres; el termini de conservació de les imatges, i si es considera adequat que les càmeres de videovigilància puguin tenir les dues finalitats: les de seguretat de les instal·lacions i de control laboral.”*

La consulta s'acompanya de dos plànols, el primer corresponent a les càmeres existents a data 9/4/2019, i el segon a les que es preveu instal·lar (*“càmeres no existents”*) a l'edifici de la comissaria.

Analitzada la petició, i vista la normativa vigent aplicable, i vist l'informe de l'Assessoria Jurídica, es dictamina el següent.

I

(...)

II

La consulta explica que, arran d'un conflicte laboral amb el treballadors de la policia municipal, durant un determinat període de temps la comissaria hauria quedat atesa només per un o dos treballadors. Segons la consulta, això hauria posat en perill la seguretat dels treballadors i de les instal·lacions municipals.

L'Ajuntament explica que la comissaria ja disposa d'un sistema de càmeres de videovigilància per a finalitats de seguretat, i pregunta sobre la possibilitat d'instal·lar més càmeres a la comissaria de la policia municipal, també amb la finalitat de control dels treballadors. En concret, l'Ajuntament pregunta sobre *“la possibilitat d'instal·lar càmeres dins dels despatxos, excloent les zones de descans, vestidors i menjadors.”*

La consulta adjunta dos plànols, el primer, referit al *“Mapa càmeres existent a 09/04/2019 a l'edifici de la Policia Local de (...)”* (en endavant, Mapa 1), i el segon, al *“Mapa càmeres NO existents a 09/04/2019, a l'edifici de la Policia Local de (...)”* (en endavant, Mapa 2); en ambdós casos s'identifiquen els espais o dependències en els que s'ubiquen les càmeres de videovigilància ja existents (Mapa 1), i els espais o dependències on es preveu ubicar les noves càmeres (Mapa 2).

En aquest context, la consulta formula les següents preguntes:

“1.- Si els sembla correcta, des del punt de vista de la protecció de dades, la proposta d’instal·lació de càmeres que graven únicament imatges amb la finalitat de control laboral.

2.- Com consideren que s’ha de fer el visionat de les càmeres amb finalitat de control laboral, donat que el control de les càmeres de videovigilància el realitza la Policia Local.

3.- Si els sembla adequat des del punt de vista de la protecció de dades que totes les càmeres de videovigilància puguin tenir les dues finalitats, les de seguretat de les instal·lacions i la de control laboral.

4.- Quin consideren que ha de ser el termini de conservació de les imatges de les càmeres amb finalitat de control laboral.”

Situada la consulta en aquests termes, pel que fa al marc normatiu aplicable a la videovigilància, cal referir-se al Reglament (UE) 2016/679, de 27 d’abril, general de protecció de dades (RGPD), segons el qual són dades de caràcter personal *“toda información sobre una persona física identificada o identificable («el interesado»); se considerará persona física identificable toda persona cuya identidad pueda determinarse, directa o indirectamente, en particular mediante un identificador, como por ejemplo un nombre, un número de identificación, datos de localización, un identificador en línea o uno o varios elementos propios de la identidad física, fisiológica, genética, psíquica, económica, cultural o social de dicha persona;”* (art. 4.1 RGPD).

Així, cal partir de la base que el tractament de les dades personals, en concret, la imatge de les persones físiques a través de sistemes de videovigilància es troba sotmès als principis i garanties de la normativa de protecció de dades personals, és a dir, l’RGPD i la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD)).

III

Pel que fa al règim legal aplicable a la videovigilància, segons l’article 22 de l’LOPDGDD:

*“1. Las personas físicas o jurídicas, públicas o privadas, podrán llevar a cabo el tratamiento de imágenes a través de sistemas de cámaras o videocámaras con la **finalidad de preservar la seguridad de las personas y bienes, así como de sus instalaciones.***

2. Solo podrán captarse imágenes de la vía pública en la medida en que resulte imprescindible para la finalidad mencionada en el apartado anterior. No obstante, será posible la captación de la vía pública en una extensión superior cuando fuese necesario para garantizar la seguridad de bienes o instalaciones estratégicos o de infraestructuras vinculadas al transporte, sin que en ningún caso pueda suponer la captación de imágenes del interior de un domicilio privado.

3. Los datos serán suprimidos en el plazo máximo de un mes desde su captación, salvo cuando hubieran de ser conservados para acreditar la comisión de actos que atenten contra la integridad de personas, bienes o instalaciones. En tal caso, las imágenes deberán ser puestas a disposición de la autoridad competente en un plazo máximo de setenta y dos horas desde que se tuviera conocimiento de la existencia de la grabación.

No serà de aplicació a estos tratamientos la obligación de bloqueo prevista en el artículo 32 de esta ley orgánica.

4. El deber de información previsto en el artículo 12 del Reglamento (UE) 2016/679 se entenderá cumplido mediante la colocación de un dispositivo informativo en lugar suficientemente visible identificando, al menos, la existencia del tratamiento, la identidad del responsable y la posibilidad de ejercitar los derechos previstos en los artículos 15 a 22 del Reglamento (UE) 2016/679. También podrá incluirse en el dispositivo informativo un código de conexión o dirección de internet a esta información.

En todo caso, el responsable del tratamiento deberá mantener a disposición de los afectados la información a la que se refiere el citado reglamento.

5. Al amparo del artículo 2.2.c) del Reglamento (UE) 2016/679, se considera excluido de su ámbito de aplicación el tratamiento por una persona física de imágenes que solamente capten el interior de su propio domicilio.

Esta exclusión no abarca el tratamiento realizado por una entidad de seguridad privada que hubiera sido contratada para la vigilancia de un domicilio y tuviese acceso a las imágenes.

*6. El tratamiento de los datos personales procedentes de las imágenes y sonidos obtenidos mediante la **utilización de cámaras y videocámaras por las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad** y por los órganos competentes para la vigilancia y control en los centros penitenciarios y para el control, regulación, vigilancia y disciplina del tráfico, se regirá por la legislación de transposición de la Directiva (UE) 2016/680 (LEur 2016, 606) , cuando el tratamiento tenga fines de prevención, investigación, detección o enjuiciamiento de infracciones penales o de ejecución de sanciones penales, incluidas la protección y la prevención frente a las amenazas contra la seguridad pública. Fuera de estos supuestos, dicho tratamiento se regirá por su legislación específica y supletoriamente por el Reglamento (UE) 2016/679 y la presente ley orgánica.*

7. Lo regulado en el presente artículo se entiende sin perjuicio de lo previsto en la Ley 5/2014, de 4 de abril, de Seguridad Privada y sus disposiciones de desarrollo.

*8. **El tratamiento por el empleador** de datos obtenidos a través de sistemas de cámaras o videocámaras se somete a lo dispuesto en el artículo 89 de esta ley orgánica.”*

El règim específic de la videovigilància en l'àmbit policial, es preveu a la Llei orgànica 4/1997, de 4 d'agost, per la qual es regula la utilització de videocàmeres per les forces i cossos de seguretat en llocs públics (LOVFCS), desplegada a Catalunya pel Decret 134/1999, de 18 de maig, de regulació de la videovigilància per part de la policia de la Generalitat i de les policies locals de Catalunya, i per l'Ordre de 29 de juny de 2001, de regulació dels mitjans pels qual s'informa de l'existència de videocàmeres fixes instal·lades per la policia de la Generalitat i les policies locals de Catalunya en llocs públics.

Segons l'article 1.3 del Decret 134/1999: “La present disposició no serà d'aplicació a les càmeres fixes que necessiten instal·lar la policia de la Generalitat o les policies locals en immobles, dependències o instal·lacions pròpies o adscrites al compliment de les seves funcions, sempre que aquestes càmeres estiguin exclusivament destinades a garantir la seguretat i protecció interior o exterior d'aquestes dependències.”

En relació amb l'article 1.3 del Decret 134/1999, fem esment del Decret 78/2010, de 22 de juny, sobre la instal·lació de dispositius de videovigilància a les dependències policials

de la Generalitat, que té per objecte la regulació del règim d'instal·lació de càmeres fixes i dispositius de videovigilància i el seu ús per part de la policia de la Generalitat en l'interior dels immobles, dependències o instal·lacions pròpies o adscrites al compliment de les seves funcions per tal de garantir la seguretat i protecció de les persones i béns (article 1.1 Decret 78/2010). Ara bé, aquest decret no resulta d'aplicació al cas que ens ocupa, en què la videovigilància en dependències policials es du a terme per la policia local, i no per la policia autonòmica.

Tenint en compte això, el tipus de tractament que es du a terme a la comissaria i el que es preveu realitzar futurament, que és objecte de consulta, i les finalitats a les que es vol donar compliment, el Decret 134/1999 no resulta d'aplicació. Caldrà analitzar el sistema de videovigilància objecte de consulta, atenent als principis i garanties establerts a l'RGPD i l'LOPDGDD, sens perjudici de tenir en compte, si escau, les previsions de la Instrucció 1/2009, de 10 de febrer, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, sobre el tractament de dades de caràcter personal mitjançant càmeres amb fins de videovigilància, que segueix vigent en allò que no contradigui l'RGPD i l'LOPDGDD.

IV

Ens referirem a continuació a les preguntes **primera i tercera**:

“1.- Si els sembla correcta, des del punt de vista de la protecció de dades, la proposta d'instal·lació de càmeres que graven únicament imatges amb la finalitat de control laboral.

3.- Si els sembla adequat des del punt de vista de la protecció de dades que totes les càmeres de videovigilància puguin tenir les dues finalitats, les de seguretat de les instal·lacions i la de control laboral.”

Cal fer avinent que aquest dictamen s'emet tenint en compte la informació que s'adjunta a la consulta, i sense un previ coneixement ni havent fet una comprovació directa del sistema de videovigilància de la comissaria per part d'aquesta Autoritat.

Com preveu l'article 10 de la Instrucció 1/2009, amb caràcter previ a la posada en marxa d'un sistema de videovigilància, s'ha d'elaborar una Memòria que ha de concretar, entre d'altres qüestions, la justificació de la legitimitat i la proporcionalitat del tractament, la definició i les característiques tècniques del sistema de videovigilància, les mesures de seguretat previstes, etc.

Atès que no es disposa de la dita Memòria, les consideracions que es fan en aquest dictamen tenen un caràcter orientatiu.

En matèria de videovigilància cal tenir en compte, entre d'altres, els principis d'integritat i de confidencialitat de les dades personals que són objecte de tractament. Segons l'article 5.1.f) de l'RGPD, cal tractar les dades *“de tal manera que se garanteix una seguretat adequada de los datos personales, incluida la protección contra el tratamiento no autorizado o ilícito y contra su pérdida, destrucción o daño accidental, mediante la aplicación de medidas técnicas u organizativas apropiadas («integridad y confidencialidad»).*

L'apartat 1 de l'article 35 de l'RGPD estableix, amb caràcter general, l'obligació dels responsables dels tractaments de dades (art. 4.7 RGPD) de realitzar una avaluació d'impacte en la protecció de dades (AIPD), amb caràcter previ a la posada en funcionament de tals tractaments, quan sigui probable que per la seva naturalesa, abast, context o fins comportin un alt risc pels drets i llibertats de les persones físiques, alt risc

que, segons el mateix RGPD, es veu incrementat quan els tractaments es realitzen utilitzant “*noves tecnologies*”.

L'apartat 3 del mateix article 35 de l'RGPD, estableix que l'AIPD es requerirà entre d'altres en el cas que es dugui a terme una “*observació sistemàtica a gran escala d'una zona d'accés públic*” (art. 35.3.c) RGPD).

En el cas que ens ocupa, la videovigilància que es duria a terme en una comissaria de la policia local, probablement ni afectarà quantitativament un nombre molt elevat de persones, ni suposaria el tractament d'un volum d'informació personal molt elevat, ni afectaria a un àrea geogràfica extensa i, per tant, pot plantejar dubtes que pugui considerar-se un tractament “a gran escala” en el sentit de l'article 35.3.c) de l'RGPD.

Ara bé, sens perjudici d'això, el tractament de les imatges en els diferents espais de la comissaria sí pot afectar, qualitativament, col·lectius de persones vulnerables, com són les persones detingudes, o, per altra banda, el propi col·lectiu dels professionals que treballen a la comissaria, i a més es preveu que el tractament tingui caràcter indefinit.

Com explicita el Grup de Treball de l'Article 29 al Document “*Directrices sobre la evaluación de impacto relativa a la protección de datos (EIPD) y para determinar si el tratamiento «entraña probablemente un alto riesgo» a efectos del Reglamento (UE) 2016/679.*”, el tractament de dades de col·lectius vulnerables és un dels factors que poden determinar la necessitat de dur a terme una AIPD.

Per tant, en el cas que ens ocupa el responsable haurà de dur a terme una AIPD, de forma prèvia a l'inici del tractament.

Fem avinent que, en el cas que l'AIPD incorpori els diferents aspectes que ha d'incorporar la Memòria prevista a l'article 10 de la Instrucció 1/2009, no serà necessari elaborar la dita Memòria.

Sobre això, ens remetem a la Guia pràctica sobre l'AIPD, d'aquesta Autoritat, disponible al web www.apd.cat.

Dit això, i vistes les preguntes primera i tercera, formulades, cal referir-se en primer lloc a les càmeres de videovigilància que, segons la consulta, ja existeixen a la comissaria amb una finalitat de seguretat (Mapa 1).

En segon lloc, ens referirem a les càmeres que segons la consulta no existeixen en el moment d'emetre aquest dictamen (Mapa 2), i que podrien instal·lar-se en el futur per a finalitats de control laboral i també, si escau, per a finalitats de seguretat d'instal·lacions i persones, segons la consulta.

En tercer lloc, ens referirem a la possibilitat que les càmeres ja instal·lades (Mapa 1) puguin utilitzar-se també per a finalitats de control laboral.

A efectes explicatius, ens referirem a aquests supòsits de forma diferenciada i en l'ordre esmentat.

1.- Càmeres existents a data 9/4/2019 a l'edifici de la policia local amb finalitats de seguretat (Mapa 1)

El Mapa 1, que acompanya a la consulta, es refereix al sistema de càmeres de videovigilància que es troben instal·lades a data 9/4/2019, en diferents espais interiors i exteriors de la comissaria, amb finalitats de seguretat, segons la consulta. En concret identifica quatre càmeres en espais interiors (càmera 1: Garatge-magatzem; càmera 2:

Sala de detinguts; càmera 3: Armer; càmera 4: Recepció-accés escala), i cinc càmeres en espais exteriors (càmera 5: Aparcament; càmera 6: Façana esquerra; càmera 7: Porta principal; càmera 8: Façana dreta; càmera 9: Carreró lateral).

Segons disposa l'RGPD, el tractament de dades personals només és lícit si es compleix, al menys, una de les condicions que estableix l'article 6.1 RGPD. Entre d'altres, el tractament serà lícit si és necessari per al compliment d'una missió realitzada en interès públic o en l'exercici de poders públics del responsable del tractament (art. 6.1 e) RGPD).

En connexió amb la base legal per al tractament esmentada (art. 6.1.e) RGPD), l'article 22 de l'LOPDGDD, ha vingut a concretar els termes en què el tractament de dades amb càmeres de videovigilància pot tenir habilitació legal.

Per la informació de què es disposa el sistema de videovigilància (Mapa 1), respon a finalitats relacionades amb la seguretat pública i l'assegurament normal de determinats serveis públics, en relació, concretament, amb les competències que la normativa atribueix als cossos de policia local en relació amb la custòdia, el trasllat i la detenció de persones.

Com ha fet avinent aquesta Autoritat en ocasions anteriors (Dictàmens CNS 6/2014 o CNS 34/2015, entre d'altres, als que ens remetem), la instal·lació de càmeres de videovigilància en cel·les, espais de detenció o d'escorcoll de les comissaries, requereix un previ exercici de ponderació especialment acurat, ja que la videovigilància en aquests espais suposa una especial afectació pels drets de les persones, específicament la seva intimitat.

Per exigència del principi de minimització les dades han de ser adequades, pertinents i limitades a allò necessari en relació amb les finalitats del tractament (art. 5.1.b) RGPD). Cal que, especialment en relació amb la "càmera 2: Sala de detinguts" (Mapa 1), l'Ajuntament hagi dut a terme una ponderació en relació amb diversos factors, entre d'altres, el nombre i la gravetat d'incidents detectats que han pogut portar a instal·lar la càmera, el percentatge de detencions o escorcolls de persones detingudes que resulten problemàtics, etc, així com la possibilitat d'establir mesures de control menys invasives, per tal que la implantació, la durada de les gravacions d'imatges i el manteniment en el temps d'aquestes càmeres es fonamenti adequadament en la protecció d'un interès legítim superior i en les funcions atribuïdes al cos de policia local.

En aquest sentit, d'acord amb el que estableix l'article 10 de l'esmentada Instrucció 1/2009, en la memòria corresponent a aquest tractament s'hauria d'especificar les característiques de les càmeres i avaluar les implicacions que poden tenir per a la privacitat de les persones.

Per tot això, la instal·lació de càmeres en diferents accessos a la comissaria, així com en els espais interiors (Mapa 1), amb finalitats de seguretat i en atenció a les competències de la policia local, pot ser lícit i tenir suficient habilitació, en els termes de l'article 6.1.e) RGPD i l'article 22 de l'LOPDGDD.

Això, sempre que es doni compliment a la resta de principis i garanties de la normativa de protecció de dades, en especial el principi de proporcionalitat, el principi d'integritat i confidencialitat (art. 5.1.f) RGPD) i, molt especialment, de donar informació prèvia i adequada a les persones afectades.

Així, cal fer especial esment de la necessitat que les persones afectades rebin suficient informació respecte el tractament de les seves dades personals a través del sistema d'informació de què ja disposa la comissaria. El tractament de dades a través de sistemes de videovigilància ha de donar compliment a la resta dels principis i garanties

de la normativa de protecció de dades personals, entre d'altres, el deure d'informar (arts. 12, 13 i 14 RGPD), en els termes previstos a l'article 22.4 de l'LOPDGDD:

“4. El deber de información previsto en el artículo 12 del Reglamento (UE) 2016/679 se entenderá cumplido mediante la colocación de un dispositivo informativo en lugar suficientemente visible identificando, al menos, la existencia del tratamiento, la identidad del responsable y la posibilidad de ejercitar los derechos previstos en los artículos 15 a 22 del Reglamento (UE) 2016/679. También podrá incluirse en el dispositivo informativo un código de conexión o dirección de internet a esta información.

En todo caso, el responsable del tratamiento deberá mantener a disposición de los afectados la información a la que se refiere el citado reglamento.”

Així mateix, segons l'article 12 de la Instrucció 1/2009:

“12.1 Les persones responsables del tractament d'imatges a través de càmeres fixes han d'informar de forma clara i permanent sobre l'existència de les càmeres mitjançant la col·locació dels cartells informatius que siguin necessaris per garantir-ne el coneixement per les persones afectades. Aquesta obligació és exigible igualment quan les imatges captades no siguin enregistrades.

12.2 Els cartells informatius s'han de col·locar abans que comenci la captació d'imatges i veus, fins i tot si es tracta de proves, i només poden retirar-se un cop sigui desinstal·lat el sistema.

12.3 Els cartells informatius s'han de col·locar en emplaçaments clarament visibles abans d'entrar en el camp de gravació de les càmeres. La ubicació concreta dels cartells dependrà, en cada cas, de la naturalesa i l'estructura de les zones i espais videovigilats. No obstant això, cal tenir en compte les condicions següents:

*Per a les **càmeres de videovigilància en edificis o instal·lacions**, s'ha de col·locar un cartell informatiu en cadascun dels accessos a l'àrea videovigilada. En cas que estiguin dividits per plantes, a més a més, cal col·locar un altre cartell informatiu en cadascuna de les plantes que comptin amb videocàmeres, ubicats en un espai d'accés principal a l'àrea o zona videovigilada en la planta.
(...).”*

Caldrà, doncs, tenir en compte les previsions de la Instrucció en relació amb el compliment del deure d'informar els afectats.

V

2.- Càmeres no existents a data 9/4/2019 a l'edifici de la policia local (Mapa 2), amb finalitats de control laboral i, si escau, amb finalitats de seguretat

El Mapa 2 identifica set càmeres en espais interiors (planta baixa: càmera 10: Vestíbul-distribuïdor; càmera 11: despatx caporals; càmera 12: oficina atenció ciutadana; i primera planta: càmera 13: Entrada vestidors; càmera 14: Sala briefing; càmera 15: Vestíbul-distribuïdor; càmera 16: Despatx cap de policia).

Analitzem a continuació la possibilitat que aquestes càmeres tractin dades personals amb finalitats de control laboral.

Com hem dit, l'article 6.1.e) de l'RGPD disposa que és lícit el tractament de dades necessari per al compliment d'una missió realitzada en interès públic o en exercici dels

poders públics del responsable. En desenvolupament d'aquesta base jurídica que habilita el tractament, ja hem dit que l'article 22 de l'LOPDGDD concreta la dita habilitació, en el cas que ens ocupa. Als efectes que interessin, l'apartat 8 de l'article 22 de l'LOPDGDD, disposa que el tractament d'imatges per part de l'empresari -en aquest cas, l'Ajuntament-, per a finalitats de control laboral, s'ha de sotmetre a les previsions de l'article 89 de l'LOPDGDD, segons el qual:

“1. Los empleadores podrán tratar las imágenes obtenidas a través de sistemas de cámaras o videocámaras para el ejercicio de las funciones de control de los trabajadores o los empleados públicos previstas, respectivamente, en el artículo 20.3 del Estatuto de los Trabajadores y en la legislación de función pública, siempre que estas funciones se ejerzan dentro de su marco legal y con los límites inherentes al mismo. Los empleadores habrán de informar con carácter previo, y de forma expresa, clara y concisa, a los trabajadores o los empleados públicos y, en su caso, a sus representantes, acerca de esta medida.

En el supuesto de que se haya captado la comisión flagrante de un acto ilícito por los trabajadores o los empleados públicos se entenderá cumplido el deber de informar cuando existiese al menos el dispositivo al que se refiere el artículo 22.4 de esta ley orgánica.

2. En ningún caso se admitirá la instalación de sistemas de grabación de sonidos ni de videovigilancia en lugares destinados al descanso o esparcimiento de los trabajadores o los empleados públicos, tales como vestuarios, aseos, comedores y análogos.

*3. La utilización de sistemas similares a los referidos en los apartados anteriores para la **grabación de sonidos en el lugar de trabajo** se admitirá únicamente cuando resulten relevantes los riesgos para la seguridad de las instalaciones, bienes y personas derivados de la actividad que se desarrolle en el centro de trabajo y siempre respetando el principio de proporcionalidad, el de intervención mínima y las garantías previstas en los apartados anteriores. La supresión de los sonidos conservados por estos sistemas de grabación se realizará atendiendo a lo dispuesto en el apartado 3 del artículo 22 de esta ley.”*

Segons l'article 20.3 de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, aprovat per Reial decret legislatiu 2/2015, de 23 d'octubre (ET):

“3. El empresario podrá adoptar las medidas que estime más oportunas de vigilancia y control para verificar el cumplimiento por el trabajador de sus obligaciones y deberes laborales, guardando en su adopción y aplicación la consideración debida a su dignidad y teniendo en cuenta, en su caso, la capacidad real de los trabajadores con discapacidad.”

Interessa destacar que la disposició addicional tretzena de l'LOPDGDD afegeix un nou article 20 bis a l'ET, amb el següent contingut:

«Artículo 20 bis. Derechos de los trabajadores a la intimidad en relación con el entorno digital y a la desconexión.

***Los trabajadores tienen derecho a la intimidad** en el uso de los dispositivos digitales puestos a su disposición por el empleador, a la desconexión digital y a la intimidad **frente al uso de dispositivos de videovigilancia** y geolocalización en los términos establecidos en la legislación vigente en materia de protección de datos personales y garantía de los derechos digitales.»*

En el mateix sentit, la disposició final catorzena de l'LOPDGDD, afegeix una nova lletra j bis) a l'article 14 del Text refós de la Llei de l'Estatut bàsic del treballador públic (EBEP), aprovat per Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, amb la següent redacció:

*«Los **empleados públicos tienen los siguientes derechos** de carácter individual en correspondencia con la naturaleza jurídica de su relación de servicio:*

(...)

*j bis) **A la intimidad** en el uso de dispositivos digitales puestos a su disposición y **frente al uso de dispositivos de videovigilancia** y geolocalización, así como a la desconexión digital en los términos establecidos en la legislación vigente en materia de protección de datos personales y garantía de los derechos digitales.»*

Aquestes previsions normatives han vingut a concretar l'habilitació legal per tal que, en el marc de les relacions laborals, el responsable del tractament, en aquest cas, l'Ajuntament a través de la policia local, pugui dur a terme un tractament de les imatges captades a través de sistemes de videovigilància per a finalitats de control laboral, sempre que es respecti la intimitat dels treballadors.

No podem oblidar que, fins i tot en l'àmbit laboral, els treballadors han de poder tenir una certa expectativa de privacitat, com estableix, en els termes apuntats, la normativa (ET i EBEP) i com confirma la jurisprudència. A tall d'exemple, la STEDH de 28.11.2017, cas Antovic i Mirovic c. Montenegro, explica que *“la noció de vida privada pot incloure activitats professionals o activitats que tenen lloc en un context públic i sotmès a observació (...).”*

Com ha posat de manifest reiterada jurisprudència (STEDH de 28.1.2003, o les SSTC 37/1998, 98/2000, o 186/2000, i, més recentment, la STC 39/2016 -cas Bershka-, entre d'altres), i com fa avinent també la Instrucció 1/2009, per tal de comprovar si una mesura restrictiva d'un dret fonamental respecta el principi de proporcionalitat, cal que aquesta compleixi amb tres requisits: que sigui susceptible d'aconseguir l'objectiu proposat (judici d'idoneïtat); que sigui necessària, en el sentit que no existeixi una altra més moderada per a la consecució d'aquest propòsit amb la mateixa eficàcia (judici de necessitat); i, finalment, que sigui ponderada o equilibrada, en derivar-se més beneficis o avantatges per a l'interès general que perjudicis sobre altres béns o valors en conflicte (judici de proporcionalitat en sentit estricte), és a dir, si la ingerència produïda per la dita mesura en el titular del dret objecte de restricció és la mínima per assolir el fi legítim pretès amb la seva adopció.

Així, si bé en determinats casos la jurisprudència considera admissible la instal·lació de sistemes de videovigilància amb la finalitat de comprovar una conducta il·lícita de la que prèviament l'empresari podia tenir sospita (entre molts d'altres pronunciaments, la citada STC 39/2016, o la STEDH cas Köpke c. Alemanya), els mateixos tribunals adverteixen que la videovigilància en l'àmbit laboral no pot suposar un control desproporcionat del conjunt dels treballadors. Així, en la STEDH cas López Ribalda i altres c. Espanya, de 9.1.2018, apartat 68, s'afirma:

“(...) en el presente asunto y a diferencia de Köpke, la videovigilancia encubierta no era la consecuencia de una sospecha justificada contra las demandantes y, en consecuencia, no iba dirigida específicamente a ellas, sino a todo el personal que trabajaba en las cajas registradoras, durante semanas, sin límite de tiempo y durante todas las horas del trabajo. En Köpke la medida de vigilancia estuvo limitada en el tiempo - se llevó a cabo durante dos semanas-, y sólo dos empleadas fueron el objetivo de la medida. En el presente caso, sin embargo, la decisión de adoptar medidas de

vigilancia se basó en una sospecha general contra todo el personal en vista de las irregularidades que habían sido previamente detectadas (...).”

Sens perjudici de les particularitats que presenta cada supòsit analitzat per la jurisprudència, el principi de minimització (art. 5.1.b) RGPD) i el judici de proporcionalitat exigeixen valorar si és possible assolir la finalitat perseguida (en aquest cas, la finalitat del control laboral a la comissaria) a través de mitjans menys intrusius en l'esfera íntima dels afectats amb igual eficàcia, i si la utilització de la videovigilància comporta un major benefici a l'interès general que el perjudici que eventualment pugui ocasionar-se a l'afectat.

En aquest context, la consulta preveu que el tractament de dades amb finalitats de control laboral es faria amb càmeres *“que graven únicament imatges”*, de la qual cosa es dedueix que no es preveu dur a terme l'enregistrament de la veu. L'enregistrament de la veu és un tractament que només es pot dur a terme de manera excepcional, atès el principi de proporcionalitat i de mínima intervenció (art. 89.3 LOPDGDD i, en el mateix sentit, l'article 7.1 de la Instrucció 1/2009). Per tant, aquesta previsió de la consulta resulta ajustada a la normativa de protecció de dades. La consulta també exclou la possibilitat d'instal·lar càmeres en zones de descans, vestidors i menjadors, exclusió que es troba expressament prevista a l'article 89.2 de l'LOPDGDD i a l'article 7.3.a) de la Instrucció 1/2009 i, per tant, també es valora positivament aquesta previsió de la consulta.

Així mateix cal insistir en la necessitat de donar informació a les persones afectades sobre el tractament de les seves dades (art. 12 RGPD i art. 22.4 LOPDGDD), de forma prèvia a la posada en funcionament, si escau, de determinades càmeres de videovigilància previstes al Mapa 2.

Cal recordar que, segons preveu l'article 89.1 de l'LOPDGDD: *“(...). **Los empleadores habrán de informar con carácter previo, y de forma expresa, clara y concisa, a los trabajadores o los empleados públicos y, en su caso, a sus representantes, acerca de esta medida.**”*

El compliment del principi de transparència per part del responsable (art. 4.7 RGPD) envers els treballadors, resulta especialment important en relació amb la utilització de sistemes de videovigilància, com posa de manifest el Grup de Treball de l'Article 29, en el Dictamen 2/2017, sobre el tractament de dades en el lloc de treball.

Dit això, pel que fa a les càmeres del Mapa 2: càmera 11: Despatx caporals; càmera 12: Oficia d'atenció ciutadana; càmera 14: Sala briefing; càmera 16: Despatx cap de policia, convé fer la següent valoració.

Com ha posat de manifest el Grup de Treball de l'Article 29 en el seu Dictamen 2/2017, sobre el tractament de dades en el lloc de treball:

“Los sistemas que permiten a los empresarios controlar quién puede entrar en sus instalaciones, y/o en ciertas zonas de sus instalaciones, también pueden permitir el seguimiento de las actividades de los trabajadores. Aunque estos sistemas existen desde hace años, las nuevas tecnologías destinadas a hacer un seguimiento del empleo del tiempo y la presencia de los trabajadores se están generalizando, incluidas las que tratan datos biométricos y otras como el seguimiento de dispositivos móviles.

*Aunque **estos sistemas** pueden constituir un componente importante del seguimiento efectuado por el empresario, también **plantean el riesgo de proporcionar un nivel invasivo de conocimientos y control sobre las actividades del trabajador en el lugar de trabajo.**”*

Segons el mateix Dictamen 2/2017: *“(...) Sin embargo, la observación continua de la frecuencia y los tiempos exactos de entrada y salida de los trabajadores no puede justificarse si estos datos se utilizan también para otros fines, como la evaluación del desempeño.”*

Les càmeres de videovigilància que permeten captar i enregistrar imatges d'un lloc de treball concret (com les instal·lades en l'interior de despatxos i espais similars), comporten un tractament continuat de la imatge del treballador o treballadors concrets que ocupen el lloc de treball físic que es troba en l'angle de visió de la càmera, que no resulta justificat, als efectes de la normativa de protecció de dades, i tenint en compte la finalitat pretesa.

Tenint en compte això, atesa la informació aportada, la captació i enregistrament d'imatges a través de les càmeres de videovigilància en l'interior dels despatxos (càmeres 11 i 16) o en espais (sala briefing i oficina d'atenció ciutadana), en els que els dits professionals es troben durant la seva jornada laboral de forma habitual i continuada desenvolupant les seves tasques, amb caràcter continuat, podria permetre de fet un control del comportament i fins i tot de la productivitat i del rendiment dels treballadors, que pot ser clarament desproporcionat.

En aquest sentit, la Instrucció 1/2009 fa avinent, en el seu article 7.3.b), que pot resultar no-adequada al principi de proporcionalitat *“la utilització de sistemes de videovigilància en l'àmbit laboral amb la finalitat exclusiva de controlar el rendiment de les persones treballadores.”*

Per tot això, atesa la informació disponible, la instal·lació de les càmeres 11, 12, 14 i 16 del Mapa 2, per a finalitats de control laboral, no resultaria ajustada a la normativa i als principis de protecció de dades.

Pel que fa a la resta de càmeres del Mapa 2: càmera 10: Vestíbul-distribuïdor; càmera 13: Entrada vestidors; càmera 15: Vestíbul-distribuïdor, es tracta de càmeres situades, per la informació disponible, en espais de trànsit o de pas de l'interior de la comissaria.

Des de la perspectiva del principi de minimització i d'intervenció mínima, cal tenir en compte l'especial naturalesa de l'espai on es preveu dur a terme la videovigilància amb finalitats de control laboral. Segons la consulta, en un determinat període s'hauria produït una situació en la qual els agents en actiu del cos de policia local haurien presentat la baixa mèdica, *“quedant la Comissaria en funcionament amb un o bé dos administratius sols, posant-se en perill la seguretat dels treballadors municipals i de les mateixes instal·lacions.”*

Certament, la comprovació de la presència de determinats agents del cos de policia local en les dependències de la comissaria (control horari), és una informació que pot permetre comprovar si aquest es troba a les dependències policials. El responsable (l'Ajuntament, a través dels responsables de la policia local), ha de poder dur a terme un control del compliment horari per part dels treballadors, que forma part de les potestats de control laboral que la normativa laboral (ET i EBEP) reconeix a l'empresari.

Ara bé, per la informació de què es disposa, no es pot descartar que el control horari dels treballadors (la possibilitat del responsable de determinar si un treballador es troba o no en dependències policials), es pugui dur a terme a través de sistemes menys lesius pels drets dels afectats, i més efectius per assolir el resultat pretès, com ara a través de sistemes de registre de les entrades i les sortides de la comissaria.

La utilització de sistemes de control horari i de presència alternatius a la videovigilància, que no podem descartar en el cas que ens ocupa atesa la informació disponible, permetrien efectuar un control de la presència dels treballadors a la comissaria i, per tant, podrien resultar efectius, sense comprometre els drets dels afectats ni fer un seguiment o un control continuat i habitual de la presència d'un determinat treballador en una o altra dependència de la comissaria. En definitiva, sembla clar que un seguiment dels treballadors en els termes que apunta la consulta (que seria continuat en el temps i en diferents espais de la comissaria), pot suposar un control desproporcionat dels treballadors, tenint en compte la normativa de protecció de dades i la jurisprudència esmentades.

Per tot això, atesa la informació disponible, la instal·lació de les càmeres 10, 13 i 15 del Mapa 2, per a finalitats de control laboral, tampoc no sembla ajustada a la normativa i als principis de protecció de dades, en els termes que planteja la consulta, tenint en compte que no consta a aquesta Autoritat que s'hagin valorat altres tipus de mecanismes de control horari i de presència en les dependències policials per part del responsable.

Cal fer avinent que caldrà donar informació als afectats sobre el tractament de les seves dades, de forma prèvia al tractament i en els termes que exigeix l'article 89.1 de l'LOPDGDD.

Qüestió diferent és que determinades càmeres del Mapa 2, puguin utilitzar-se no ja per a finalitats de control laboral, sinó amb la finalitat de preservar la seguretat del personal de la comissaria o de terceres persones, i de les pròpies instal·lacions (art. 22.1 LOPDGDD), és a dir, amb la mateixa finalitat que tenen les càmeres ja existents a la comissaria (Mapa 1).

En aquest sentit, en la ponderació prèvia i necessària que ha de dur a terme el responsable, s'hauria de valorar si en determinats espais de la comissaria a què es refereix el Mapa 1, en concret, els corresponents a la "càmera 10: Vestíbul- distribuïdor" - situada a l'entrada de l'Oficina d'atenció ciutadana-; i la "càmera 12: Oficina atenció ciutadana", es pot produir una presència habitual de persones diferents dels propis treballadors i agents (persones que presenten una denúncia, visitants, etc), i si podrien produir-se determinades situacions de risc.

Únicament si fos així -qüestió que no es pot determinar atesa la informació disponible i que el responsable haurà de ponderar (art. 7 Instrucció 1/2009)-, la videovigilància en aquests punts podria ser pertinent a efectes de seguretat.

En canvi, pel que fa a la resta de càmeres del Mapa 2 (càmeres 11, 13, 14, 15 i 16), atesa la informació disponible i tenint en compte, a més del que ja s'ha exposat, que es tracta d'espais en què no es donaria la presència habitual de persones alienes a la comissaria, no sembla ajustat a la normativa de protecció de dades que el tractament d'imatges amb aquestes càmeres pugui destinar-se a finalitats de seguretat.

VI

3.- Utilització de les càmeres existents a data 9/4/2019 a l'edifici de la policia local (Mapa 1) amb finalitats de control laboral

La consulta també pregunta sobre la possibilitat que les càmeres que ja es troben instal·lades per finalitats de seguretat (Mapa 1), puguin utilitzar-se també amb finalitats de control laboral.

D'entrada, convé fer extensives les consideracions fetes respecte la necessitat d'aplicar el principi de minimització i d'intervenció mínima, així com el test de proporcionalitat i l'obligació d'informar adequadament els treballadors, en relació amb la possibilitat d'utilitzar, si escau, les càmeres del Mapa 1 amb finalitats de control laboral.

En determinats casos, pot ser que les imatges que enregistren les càmeres de videovigilància amb finalitats de seguretat puguin tenir repercussió laboral per a un o més treballadors. En relació amb determinades càmeres del Mapa 1, en els termes que veurem, es podria considerar lícit que, sense deixar de tenir una finalitat principal de seguretat, les imatges enregistrades puguin ser tractades, si escau, en relació amb la situació laboral d'un treballador. Així, més que considerar que aquestes càmeres tenen, pròpiament, una finalitat de control laboral, podem entendre que les imatges captades amb finalitats de seguretat poden ser rellevants o tenir valor probatori en relació amb la situació laboral d'un treballador.

Per exemple, cal tenir en compte que en una comissaria, el control laboral pot fer necessari comprovar els temps d'entrada i sortida de determinats agents del cos de la pròpia comissaria, ja que això pot permetre confirmar si un determinat agent es troba prestant el servei que se li ha assignat, ja sigui a les pròpies dependències o en un altre lloc (per exemple, trobar-se circulant amb un vehicle policial del cos).

Tenint en compte això, no podem descartar que les imatges que enregistra la "*càmera 1: Garatge magatzem*", si és aquest l'espai on es troben els vehicles policials (qüestió que es desconeix per la informació disponible) i, per la mateixa raó, les imatges de la "*càmera 5: Aparcament*", si bé responen a una finalitat de seguretat, podrien ser rellevants i tenir repercussió laboral per a un determinat agent (per exemple, perquè no es troba circulant amb el vehicle quan li pertocaria).

En aquest cas, podria ser lícit considerar que el tractament de les dades pot respondre, també, a una finalitat de control laboral, en els termes apuntats.

Més enllà d'això, en relació amb les càmeres 6, 7, 8 i 9 del Mapa 1 (càmeres exteriors que, per la informació disponible, capten imatges dels diferents accessos a l'edifici), en principi, i tenint en compte la possibilitat apuntada de disposar d'altres mecanismes de control horari i de presència dels treballadors de la comissaria menys invasius per a la intimitat dels afectats, i més efectius per a assolir el resultat pretès, no sembla que, per la informació aportada, el tractament de les imatges captades per aquestes càmeres, referides a diferents punts d'accés a la comissaria, hagin de servir per a finalitats de control laboral. Fem extensible aquesta consideració a la càmera 5, en cas que es tracti d'un espai d'aparcament de tot tipus de vehicles, no només policials.

Pel que fa a la "*càmera 4: Recepció accés -escala*", per la informació de què es disposa, en aquest espai és previsible la presència continuada al llarg de la jornada laboral d'un o més determinats treballadors. Tenint en compte això, i atesa la informació de què disposem, podria fer-se extensiva la consideració que un tractament de la imatge dels treballadors que presten servei a la recepció, de manera estable i continuada, amb finalitats de control laboral, resultaria en principi desproporcionada. En qualsevol cas, no és clar, per la informació disponible, si les imatges enregistrades per aquesta càmera poden tenir rellevància a efectes de control laboral, per la qual cosa no es pot determinar si podria ser pertinent, en aquesta cas, el tractament amb finalitats de control laboral.

Pel que fa a la "*càmera 2: Sala de detinguts*", com ha fet avinent aquesta Autoritat en els Dictàmens CNS 6/2014 o CNS 34/2015, citats, la videovigilància dins de cel·les de les comissaries, obliga a fer un examen de proporcionalitat especialment rigorós. A aquests efectes el principi de proporcionalitat i d'intervenció mínima fa necessari, específicament, assegurar que no es produirà una ingerència o intromissió il·legítima o desproporcionada

en els drets dels afectats, singularment, els drets de l'article 18.1 de la Constitució (dret a l'honor, la intimitat i la pròpia imatge).

En el cas que ens ocupa la càmera 2 permet la videovigilància a la “sala de detinguts” de la comissaria, per la qual cosa, tot i que aquesta sala no tingui les característiques d'una cel·la i el temps d'estada del detingut pugui ser més breu, igualment són extrapolables algunes de les consideracions fetes en els Dictàmens citats.

Segons l'article 7.3 de la Instrucció 1/2009:

“a) (...). En el cas de cel·les de dipòsit de persones detingudes o de centres penitenciaris o espais anàlegs de reclusió, la instal·lació no resulta proporcionada, llevat que existeixi un interès legítim superior que ho justifiqui.”

En qualsevol cas, la sala de detinguts podrien donar-se situacions de risc derivades del contacte entre el propi detingut i altres persones –els agents, principalment-, en els moments concrets en què es pugui produir aquest contacte (ingrés i permanència per un temps determinat a la sala de detinguts, trasllats o sortida de la mateixa). Així, en determinats casos pot justificar-se la videovigilància dins d'aquest espai, si bé circumscrita, per principi de proporcionalitat, als moments en què la persona detinguda es troba acompanyada, per tal d'assegurar la pròpia seguretat del detingut o de les persones que hi entren en contacte.

Des de la perspectiva del principi de finalitat (art. 5.1.b) RGPD), cal tenir en compte que una possible infracció disciplinària comesa per un agent de policia -si fos el cas-, pot estar relacionada amb la manera com ha atès o interaccionat amb la persona detinguda.

En aquests lapses temporals en que es dona un contacte entre els professionals i la persona detinguda, es podria considerar que el tractament de les imatges per a finalitats de seguretat, pot tenir repercussió laboral respecte els agents que entren en contacte amb la persona detinguda (per exemple, en relació amb infraccions disciplinàries relacionades amb denúncies per maltractaments, en què les imatges poden tenir valor probatori).

En aquest sentit, més que considerar, atesa la naturalesa i característiques d'una sala de detinguts, que la càmera de la sala de detinguts hagi de realitzar un tractament amb finalitats de control laboral (el qual pot ser més propi d'altres espais físics), podem considerar lícit que, en casos concrets, les imatges enregistrades amb finalitats de seguretat puguin tenir repercussió i tenir, si escau, valor probatori, respecte la situació laboral d'un agent de la comissaria.

Des d'aquesta perspectiva, pot ser justificable que es procedeixi a la videovigilància dins la sala de detinguts (càmera 2 del Mapa 1), principalment en aquells moments en què s'ha de produir un contacte amb altres persones, ja que es podrien donar situacions de conflicte que justificarien l'enregistrament de les imatges i la seva conservació, a efectes de prova. El principi d'intervenció mínima (article 7.1 de la Instrucció) obliga al responsable a ponderar quins lapses temporals de captació i de gravació d'imatges poden ser adequats, ateses les circumstàncies de cada cas.

Finalment, pel que fa a la “càmera 3: Armer”, també des de la perspectiva del principi de finalitat (art. 5.1.b) RGPD), cal tenir en compte que, a diferència d'altres espais d'una comissaria, l'accés, entrada i sortida de l'armer pot constituir una prova rellevant no ja per qüestions de seguretat (que, com ha quedat dit, és una finalitat que justifica el tractament d'imatges amb aquesta càmera), sinó també per qüestions específiques de control laboral.

Així, les imatges captades als accessos a l'armer de la comissaria poden tenir rellevància davant una eventual infracció disciplinària comesa per un agent de policia i, per tant, tenir rellevància a efectes de prova en relació amb aquesta infracció disciplinària.

Tenint en compte això, el tractament d'imatges de la "càmera 3: Armer" podria tenir una finalitat de control laboral, a banda de la finalitat ja prevista de seguretat.

En qualsevol cas, si el tractament de dades dut a terme amb alguna càmera que ja es troba en funcionament per a finalitats de seguretat (Mapa 1), s'ha d'emprar també amb finalitats de control laboral, atès que aquest nou tractament no seria el previst inicialment (tractament per raons de seguretat), caldrà informar no només de la finalitat de seguretat, d'acord amb el que estableix l'article 22 de l'LOPDGDD, sinó també de forma clara i prèvia els treballadors i els seus representants del fet que determinades càmeres de la comissaria ja instal·lades poden ser emprades amb finalitats de control laboral dels treballadors, en els termes que exigeix l'article 89.1 de l'LOPDGDD.

VII

A continuació ens referim a la **segona pregunta** formulada: "2.- Com consideren que s'ha de fer el visionat de les càmeres amb finalitat de control laboral, donat que el control de les càmeres de videovigilància el realitza la Policia Local."

La pregunta formulada, relativa a la visualització i accés a les tractades, és una qüestió que afecta a la confidencialitat de les dades personals que són objecte de tractament. Per tant, cal tenir present que cal adoptar les mesures tècniques i organitzatives adequades per garantir el compliment de la normativa i protegir els drets dels interessats, en els termes previstos a l'RGPD.

L'RGPD no estableix cap llistat basat en els nivells de seguretat bàsic, mitjà i alt, com preveia el Reglament de desplegament de l'anterior Llei orgànica 15/1999, de protecció de dades, sinó que és a partir d'una prèvia anàlisi dels riscos, que cal determinar quines mesures de seguretat s'hauran implementar.

Com s'ha apuntat, des del punt de vista de la seguretat de la informació, una anàlisi de riscos requereix identificar les amenaces (per exemple, l'accés no autoritzat a les dades personals), valorar quina és la probabilitat que això produeixi i l'impacte que tindria en les persones afectades. El tipus de risc i, en definitiva la seva probabilitat i gravetat, varia segons els tipus de tractament, la naturalesa de les dades que es tracten, el nombre de persones afectades, la quantitat i varietat de tractaments, les tecnologies utilitzades, etc.

Dit això, als efectes de la pregunta formulada, respecte la visualització i, en definitiva, l'accés a les imatges que es capten i s'enregistren a través de les càmeres de videovigilància de la comissaria, caldrà aplicar necessàriament el principi de minimització, com es desprèn de la normativa de protecció de dades i com es fa avinent, en concret, en l'article 7.1 de la Instrucció 1/2009:

*"(...) Aquest mateix **principi d'intervenció mínima** també s'ha d'aplicar a la selecció de la tecnologia emprada, els lapses temporals de gravació i en la determinació de les condicions de conservació i **accés a les imatges.**"*

Dit això, convindria fer una diferenciació en relació amb la visualització de les imatges enregistrades, en funció de la finalitats pretesa.

Així, en relació amb les càmeres que han de servir per a una finalitat de seguretat, es pot considerar, a banda d'enregistrar-se les imatges, que la persona o persones que tinguin

atribuïda la funció de vigilància de les instal·lacions, ha de poder visualitzar en temps real les imatges enregistrades, per tal de detectar, si fos el cas, algun problema que pugui afectar a la seguretat.

En canvi, quan concorre la finalitat de control laboral, no sembla que aquesta finalitat requereixi una visualització contínua de les imatges enregistrades. En principi, només en aquells casos en què s'hagi de comprovar si algun treballador ha complert amb les seves funcions, que la persona o persones que tinguin atribuïdes funcions en matèria de personal, sembla que s'hauria de poder visualitzar les imatges enregistrades.

En qualsevol cas, la visualització de les imatges captades per les càmeres de videovigilància de la comissaria, ja siguin les que ja estan en funcionament o les que es podrien instal·lar en el futur, i tant si la finalitat que justifica el tractament és una finalitat de seguretat o de control laboral, o ambdues, ha de correspondre, només, a aquelles persones que tenen atribuïdes en cada cas les funcions corresponents en relació amb el compliment d'aquestes finalitats (superiors jeràrquics dels treballadors, professionals que tenen atribuïdes funcions en matèria de personal, personal encarregat de la vigilància de les instal·lacions, etc).

VIII

Finalment, ens referim a la **quarta pregunta** formulada : *“Quin consideren que ha de ser el termini de conservació de les imatges de les càmeres amb finalitat de control laboral.”*

Com ha quedat dit, el principi de limitació del termini de conservació de dades (art. 4.1.e) RGPD) obliga a no mantenir o conservar les dades personals més enllà del que exigeix la finalitat del tractament.

Així, en relació amb els tractaments de videovigilància, l'article 22.3 de l'LOPDGDD disposa el següent:

*“Los **datos serán suprimidos en el plazo máximo de un mes** desde su captación, salvo cuando hubieran de ser conservados para acreditar la comisión de actos que atenten contra la integridad de personas, bienes o instalaciones. En tal caso, las imágenes deberán ser puestas a disposición de la autoridad competente en un plazo máximo de setenta y dos horas desde que se tuviera conocimiento de la existencia de la grabación.*

No será de aplicación a estos tratamientos la obligación de bloqueo prevista en el artículo 32 de esta ley orgánica.”

Tot i que per aplicació de l'article 22.3 de l'LOPDGDD el responsable no estaria obligat a bloquejar les imatges enregistrades un cop ha transcorregut el termini, no s'ha d'excloure la possibilitat que el bloqueig sigui pertinent, en determinats casos, mentre no hagin prescrit les responsabilitats concurrents, relacionades amb les imatges. En aquest sentit, cal tenir en compte que, segons l'article 8 de la Instrucció 1/2009:

“8.2 La cancel·lació es produeix sens perjudici del bloqueig, segons el qual les imatges es poden conservar a disposició de les administracions públiques, els jutjats i els tribunals per atendre les possibles responsabilitats nascudes del tractament durant el termini de prescripció d'aquestes responsabilitats.

8.3 El bloqueig comporta que les imatges, i si escau les veus, quedin fora dels circuits d'explotació habituals i que se n'estableixi la custòdia mitjançant un sistema que permeti el control i l'enregistrament dels accessos que es produeixin, amb la finalitat a què fa referència l'apartat anterior. (...).”

Fem notar que l'article 22.3 de l'LOPDGDD preveu el termini de conservació d'un mes com un termini màxim, que no necessàriament s'ha d'esgotar. Per tant, per aplicació del principi de minimització, les imatges hauran de suprimir-se al més aviat possible i, si escau, abans d'esgotar el termini d'un mes, si no hi ha circumstàncies que justifiquin la conservació de les mateixes.

Per tant, aquest termini d'un mes, que preveu la normativa, és el que caldrà aplicar com a màxim, en relació amb la conservació de les imatges captades pel sistema de videovigilància per a finalitats de control laboral a què es refereix la consulta.

D'acord amb les consideracions fetes en aquest dictamen es fan les següents,

Conclusions

Preguntes 1 i 3:

1.- Càmeres existents a data 9/4/2019 a l'edifici de la policia local amb finalitats de seguretat (Mapa 1)

La instal·lació de càmeres en diferents accessos a la comissaria, així com en els espais interiors (Mapa 1), amb finalitats de seguretat i en atenció a les competències de la policia local, pot ser lícit i tenir suficient habilitació, en els termes de l'article 6.1.e) RGPD i l'article 22 de l'LOPDGDD, sempre que es doni compliment als principis i garanties de la protecció de dades.

2.- Càmeres no existents a data 9/4/2019 a l'edifici de la policia local (Mapa 2), amb finalitats de control laboral i, si escau, amb finalitats de seguretat

Atesa la informació disponible, la videovigilància amb les càmeres 11, 12, 14 i 16, per a finalitats de control laboral, no resultaria ajustada a la normativa i als principis de protecció de dades.

La videovigilància amb les càmeres 10, 13 i 15, per a finalitats de control laboral, tampoc no resultaria ajustada a la normativa i als principis de protecció de dades en els termes que planteja la consulta, tenint en compte que no consta a aquesta Autoritat que s'hagin valorat altres tipus de mecanismes de control horari i de presència en les dependències policials per part del responsable, menys lesius per als drets dels afectats i més efectius per a assolir el resultat pretès.

Únicament en el cas de les càmeres 10 i 12, la ponderació prèvia haurà de determinar si el tractament de les imatges pot ser pertinent per a una finalitat de seguretat.

3.- Utilització de les càmeres existents a data 9/4/2019 a l'edifici de la policia local (Mapa 1), amb finalitats de control laboral

El tractament de dades de la càmera 2 i de la càmera 3 pot tenir repercussió en la situació laboral dels treballadors i pot ser lícit amb finalitats de control laboral, sempre que s'informi adequadament els treballadors i els seus representants (art. 89.1 LOPDGDD).

No es pot descartar, atesa la informació disponible, la mateixa consideració en relació amb la càmera 1 i amb la càmera 5, en el cas que en aquests espais hi hagi vehicles policials.

Pregunta 2: La visualització i accés a les imatges captades per les càmeres de videovigilància de la comissaria ha de correspondre, només, a aquelles persones que tenen atribuïdes funcions en relació amb el compliment de les finalitats de seguretat o de control laboral.

Pregunta 4: El termini de conservació de les imatges tractades per a finalitats de seguretat i de control laboral ha de ser només el necessari per assolir la finalitat perseguida, sense que en cap cas pugui superar el termini d'un mes (article 22.3 LOPDGDD).

Barcelona, 12 de juny de 2019